

‘IVF? MIJN BESTE BESLISSING OOIT!’

Al ruim tien jaar runt Brigitte Vink (42) projecten voor arme kinderen in zuid-India. ‘Ik woonde met zo’n vijftig jongens en meisjes in een groot huis midden in de stad.’
Toch wilde ze ook dolgraag een eigen kind...

“Net zoals alle grote beslissingen in mijn leven, liep het pad naar ivf geleidelijk en natuurlijk. Ik wist altijd al dat ik moeder wilde worden en toen ik 36 was, zonder relatie en elke dag druk in de weer met de kinderen in India, wist ik: het is nu of nooit. Ik ging online en vond de website www.surrogatefinder.com, waar mannen hun diensten aanbieden. Daar heb ik de biologische vader gevonden. Ik gebruik het woord ‘donor’ liever niet, dat klinkt zo onpersoonlijk. Ik wilde het ook niet anoniem doen. Ik wilde weten wat voor type de vader van mijn kind was, wat voor energie hij had.

Na wat heen en weer gemail hebben we elkaar een aantal keer ontmoet en ik had er een goed gevoel bij: hij was een aardige en intelligente jonge knul van een goede familie. Hij had in zijn profiel ook aangegeven dat hij openstond voor contact en dat was voor mij een belangrijke voorwaarde. Ik heb sowieso het hele proces gedocumenteerd: screenshots van onze profielen, de mailwisseling, het contract... Daniel is nu nog te klein, maar later als hij groot is, kan hij precies nalezen en inzien hoe het allemaal gegaan is.

Tijdens de zwangerschap is er een soort vriendschap ontstaan met de vader, al is het contact nu minimaal. Zijn familie is niet op de hoogte van de situatie en hij is inmiddels gelukkig getrouwd - uitgehuwelijkt, zoals dat normaal is in India. Ik stuur hem een paar keer per jaar foto’s van Daniel en dan mailen we even heen en weer.

Voor mij is het goed zo. Ik vind het heerlijk om single moeder te zijn. Dit past bij mij. Ik kan helemaal mijn eigen lijn trekken en Daniel en ik hebben een goed leven in India.”

Verhuizen naar Azië

“In 2005 ging ik voor het eerst naar India om vrijwilligerswerk te doen bij Stichting Isai Ma(i)yam, een weeshuis, muziekschool en dagopvang voor gehandicapte kinderen. Ivar, een goede vriend en collega van mij, had het project opgezet en er enthousiast over verteld. Dat moest ik zien! Ik vond het meteen geweldig en was erg onder de indruk van zijn goede werk. Maar ik had een fijn huis in Rotterdam en een leuke baan, dus toen mijn moeder vroeg: ‘Je gaat toch niet in India wonen?’ Riep ik: ‘Nee joh, natuurlijk niet!’

Maar ik ging wel elk jaar terug naar Pondicherry en ik bleef steeds ietsje langer... Na een aantal jaar startte ik ook een eigen project op, een muziekbond waarmee de ►

‘IK WILDE HET NIET ANONIEM
DOEN. IK WILDE WETEN
WAT VOOR TYPE DE VADER
VAN MIJN KIND WAS,
WAT VOOR ENERGIE HIJ HAD’

kinderen wat extra geld konden verdienen door op te treden op feesten en partijen. Ik merkte dat de muziekband leiding nodig had, en dat ging niet vanuit Nederland. Als vanzelf raakte ik steeds meer betrokken.

In 2009 heb ik mijn baan opgezegd en ben ik naar India verhuisd. Het was geen abrupte beslissing, ik ben erin gegroeid. Ik wilde de muziekband begeleiden en de vrouw die het weeshuis runde, stopte ermee. Alles viel mooi op zijn plek. Er woonden toen zo'n vijftig kinderen in het weeshuis in Pondy, een aantal wezen of halfwezen, maar de meesten uit moeilijke familie-situaties. De eerste jaren woonde ik samen met de kinderen in een groot huis midden in de stad."

Sommigen blijven

"Inmiddels is er veel veranderd. De Indiase regering heeft de regelgeving aangescherpt en veel weeshuizen gesloten. Jongens en meisjes mogen ook niet meer samenwonen, wat alles een stuk lastiger maakt. Wij hebben vlak bij Pondicherry nog tien meisjes intern, al gaan we volgend jaar weer uitbreiden. De andere kinderen zijn afgestudeerd of terugverhuisd naar hun familie. We volgen die kinderen nog wel en supporten ze met studiefinanciering, zodat ze hun opleiding of school kunnen afmaken. De meisjes blijven bij ons tot ze hun vervolgstudie hebben afgerond of gaan trouwen. Een aantal 'kinderen' gaat nooit weg. Zij blijven verbonden aan Isai Ma(i)yam. Punitha en Sagadaven bijvoorbeeld, die hebben elkaar in het weeshuis als kind leren

'DE FAMILIE VAN DE BIOLOGISCHE
VADER IS NIET OP DE HOOGTE.
HIJ IS INMIDDELS GELUKKIG
GETROUWD - UITGEHUWELIJKT,
ZOALS DAT GAAT IN INDIA'

kennen en zijn nu getrouwd. Zo leuk! En bijzonder, want in India is het niet eenvoudig om te trouwen, je moet uit dezelfde kaste komen en de familie moet toestemming geven. Maar met wat bemiddeling van onze kant is het gelukt! Punitha werkt nu als leidinggevende in de dagopvang voor de gehandicapte kinderen en Saga werkt als gitarist in de muziekbond en geeft gitaarles in de Artschool. Ze hebben inmiddels twee kinderen.

Ik woon zelf allang niet meer in Pondicherry, maar een stukje verderop in het landelijk gelegen Auroville, een internationale township waar alle culturen uit de hele wereld samenkomen. Ik ben twaalf jaar geleden officieel Aurovillian geworden zoals dat heet, een inwoner van Auroville. Sindsdien heb ik een eigen woning op het terrein. Het is een schattig huisje met een rood dak, tussen de bomen. We hebben een avontuurlijk huis: soms komen er apen voorbij en een keer lag er een slang in het raamkozijn!"

Gehandicapte kinderen

"De Artschool van Isai Ma(i)yam ligt op tien minuten met de scooter van mijn huis. De kinderen uit het weeshuis gaan er bijna elk weekend naartoe, lekker even weg uit de stad. In de Artschool organiseren we ook dans- en muziekles, computerles en Engelse conversatieles voor zo'n tachtig kinderen uit dorpen in de buurt. Ook hebben we nog de dagopvang voor gehandicapte kinderen in Pondicherry, daar komen op vijf dagen in de week 48 gehandicapte kinderen uit de omgeving. Isai Ma(i)yam is jarenlang gesponsord door een Nederlands advocatenkantoor. De voorzitter van onze stichting was tot zijn pensioen partner bij dat kantoor en zet zich al jaren voor ons in. Ik verzorg het reilen en zeilen van de organisatie in India. Toen ik er op mijn 29ste mee begon, voelde dat als een enorme verantwoordelijkheid. Inmiddels ben ik eraan gewend. Ik zorg ervoor dat iedereen weet wat hij of zij moet doen, neem personeel aan en betaal de lonen uit. Ik werk zelf ook met de gehandicapte kinderen en geef muziek- en Engelse les in de Artschool.

We hebben negen parttimers en negentien fulltime medewerkers in dienst. Allemaal lokale mensen uit de omgeving: muziek- en dansleraren, schoonmakers, chauffeurs, koks en begeleiders die voor de kinderen zorgen. Daarnaast hebben we in Nederland een klein aantal vrijwilligers die bestuurlijke zaken regelen, fondsen werven, et cetera. Soms komen er vrijwilligers meewerken in India, maar alleen als het mensen zijn die lang blijven en/of al vaker geweest zijn."

Niet genoeg

"Een project runnen in India is uitdagend. Je loopt tegen allerlei dingen aan. Het is hard werken om rond

te komen en het benodigde geld bij elkaar te krijgen. En de bureaucratie in India is verschrikkelijk! Je hebt voor alles een vergunning of toestemming nodig en het kan lastig zijn dingen voor elkaar te krijgen. Gelukkig heb ik goede mensen die mij hierbij helpen. Ook worden we regelmatig onder druk gezet door religieuze organisaties in de buurt, die geld willen om een tempel of kerk te bouwen. 'Geef ons geld of we gooien de ruiten in!' dat soort dreigementen. Dan gaan we praten en proberen we de boel weer tot rust te brengen. Meestal lukt dat gelukkig.

Mijn werk en ons leven in India zijn heel afwisselend. *Never a dull moment!* Samen met Ivar ben ik onlangs een nieuw project gestart: Isai Ragam, dat letterlijk 'melodie van muziek' betekent. Dit project organiseren we vanuit Auroville. We hebben vijf centra in dorpen in de buurt waar we voor ongeveer honderd kinderen huiswerkbegeleiding verzorgen, muziekles, computers en Engelse les. Waarom nog een project erbij? Omdat ik graag iets wilde doen onder de vlag van Auroville en omdat er zo veel te doen is hier, de mensen hebben zo weinig... Ivar is de drijvende kracht achter dit project. Hij steekt er zijn volledige pensioen in en eigenlijk is dat niet genoeg. We hebben nu acht mensen in dienst en Ivar en ik werken vrijwillig. We hopen dit project volgend jaar financieel stabiel te krijgen."

Een jongetje of een meisje

"Al met al zijn mijn dagen aardig vol! Mijn zoontje Daniel en ik hebben een vaste routine. 's Ochtends ontbijten we in een restaurantje naast zijn school. Hij gaat elke ochtend van half negen tot een uur 's middags naar de internationale school van Auroville. Lunchen doet hij daar. In de middag werk ik in Pondyerry in het weeshuis of bij de gehandicapte kinderen en in het weekend op de Artschool. 's Avonds werk ik vaak in een van de nieuwe centra in de dorpen. Ik neem Daniel overal mee naartoe, achterop de scooter. Hij is gelukkig heel makkelijk, dus het gaat prima. Tussendoor kook ik thuis iets eenvoudigs: pasta of rijst.

Soms vragen mensen waarom ik per se een kind van mezelf wilde terwijl ik zo veel weeskinderen onder mijn hoede heb. Maar wat Isai Ma(i)yam betreft heb ik meer een leidinggevende rol. Ik doe natuurlijk veel met de ➤

'WE HEBBEN EEN AVONTUURLIJK HUIS: SOMS KOMEN ER APEN VOORBIJ EN EEN KEER LAG ER EEN SLANG IN HET RAAMKOZIJN!'

‘WE VERZORGEN MUZIEKLES, HUISWERKBEGELEIDING, ENGELSE LES EN COMPUTERLES, WANT DE MENSEN HIER HEBBEN ZO WEINIG..’

kinderen, ik geef les en help ze met van alles en nog wat, maar een nauwe band hebben ze toch vooral met elkaar en met de begeleidsters. Ik ben niet hun moeder. En daar verlangde ik naar: moeder zijn van mijn eigen kind. Kiezen voor ivf is de beste beslissing die ik ooit heb genomen! Ik geniet intens van het moederschap en had Daniel nooit willen missen.

De ivf, zwangerschap en bevalling heb ik allemaal in India gedaan. Ik had een Indiase gynaecoloog en een Belgische vroedvrouw. De bevalling was 's middags in het ziekenhuis. Mijn beste vriendin Carmen uit Nederland was er ook bij, zij was die ochtend aangekomen met het vliegtuig! Wat ik nooit zal vergeten, was het moment vlak na de geboorte waarop de arts Daniel omhooghield en ik moest zeggen of het een jongetje of een meisje was. Ze doen dit omdat er in India baby's worden ontvoerd en verhandeld. Jongetjes zijn gewild, meisjes een stuk minder omdat families een dure bruidsschat moeten betalen als ze later trouwt. Een meisje kost geld, een jongen brengt het..."

Dicht bij de natuur

"Moeder-zijn in India gaat mij goed af en volgens mij heeft Daniel het ook erg naar zijn zin hier. Door corona zijn we drie jaar niet in Nederland geweest, dus India is alles wat hij kent. Hij heeft hier veel vriendjes en vriendinnetjes om mee te spelen en is de hele dag buiten. Hij zit op een internationale school met kinderen vanuit de hele wereld en spreekt voornamelijk Engels. Ik praat Nederlands tegen hem en lees ook voor in het Nederlands. Hij snapt het, maar antwoordt in het Engels. Sinds ik in Auroville woon, is mijn sociale leven een stuk uitgebreider. Of eigenlijk sinds ik moeder ben!

Ik heb vooral veel andere moeders leren kennen. Zo hebben we een WhatsAppgroep met tachtig moeders uit Auroville waarin we elkaar ondersteunen met tips en adviezen. Het kan over van alles gaan: over borstvoeding, medische zaken of welke draagzak de beste is. Ook geven we kleding en speelgoed aan elkaar door en als iemand hulp nodig heeft aan huis kan er een oproep gedaan worden. Na de bevalling van een moeder wordt er een week lang om de beurt door de andere moeders gekookt. Een soort moeders voor moeders, heel leuk en fijn! Ik heb ook veel contact met familie en vrienden in Nederland. Dat gaat tegenwoordig heel makkelijk via WhatsApp en videobellen. Mijn broer is nu tijdelijk voor anderhalf jaar in India en mijn ouders komen elk jaar op vakantie. Ze zijn inmiddels helemaal gewend aan de situatie. Ze vinden het heerlijk om hier vakantie te vieren en tijd met ons door te brengen. Wij gaan in principe ook elk jaar naar Nederland. Ik ben graag in Nederland, maar mijn leven is nu hier in India.

Ik vind het fijn dat ik goed op één lijn lig met de andere moeders die hier wonen. Ze staan net zo bewust in het leven als ik. Ik vind het bijvoorbeeld heel belangrijk dat Daniel gezond eet: niet te veel suiker, wel veel vers fruit, groenten... Ik geef hem ook elke dag spirulina, dat wordt hier in de buurt verbouwd. Misschien ben ik bevooroordeeld, maar ik heb het idee dat kinderen in Nederland veel snoepen en minder gezond zijn. Hier staan we toch wat dicht bij de natuur. Ik vind het een goede start van Daniels leven.

Of ik de rest van mijn leven in India blijf? Ik kan me nu nog niets anders voorstellen dan ons bestaan hier, maar ik weet uit ervaring dat je zomaar in een nieuw leven kunt groeien en de veranderingen dan als vanzelf verlopen. Het voelt dan niet alsof je iets loslaat, maar als een natuurlijke volgende stap. Daniel gaat hier sowieso naar de lagere school. Daarna gaan we op zoek naar een leuke internationale middelbare school. Die zijn er in India maar ook op andere plekken, er zit er bijvoorbeeld eentje in Limburg... Waar we tegen die tijd zullen wonen? *Time will tell!*"

MEER LEZEN

over het werk van Brigitte in India? Kijk op www.kindereninindia.org voor meer informatie over de NGO Stichting Isai Ma(i)yam en op www.isairagam.org voor nieuws omtrent 'Melodie van muziek'.